

VERTROUWELIJK

Kennisgroep
Dividendbelasting

Voorzitter

5.1.2e

Secretaris

5.1.2a
5.1.2e

Helpdeskvraag, DIV.018.024.007

Dividendbelasting, artikel 4e Wet DB 1965, artikel 1ab Uitvoeringsbeschikking DB 1965, art. 4.12a Wet IB 2001; teruggaaf dividendbelasting inhoudingsplichtige

Kennisgroep
Dividendbelasting_Postbus

Datum inbreng

12 april 2018

Versienummer

1.2

Referentienummer

018.024.007

Datum vaststelling

12 april 2018

Vastgesteld door

Auteur

5.1.2e

Bijlagen

Geen

Vraag

Kan een inhoudingsplichtige middels bezwaar tegen de eigen aangifte dividendbelasting ingehouden en afgedragen dividendbelasting terugvragen op grond van een achteraf opgestelde schriftelijke verklaring als bedoeld in artikel 1ab Uitvoeringsbeschikking dividendbelasting 1965?

Antwoord

Nee, een teruggaaf van dividendbelasting aan een inhoudingsplichtige is in dit geval niet mogelijk. Voor het achterwege blijven van inhouding van dividendbelasting op grond van artikel 4e Wet DB 1965 moet er een schriftelijke verklaring in de zin van artikel 1ab Uitvoeringsbeschikking DB 1965 zijn afgegeven vóór het tijdstip waarop de opbrengst ter beschikking wordt gesteld. Deze verklaring kan niet achteraf worden overgelegd. De inhouding en afdracht zijn op correcte wijze geschied en aldus is er geen reden tot teruggaaf.

Beschouwing

Zie ook vraag DIV.018.024.003.

Eventuele interne overwegingen van strategische aard

Mogelijk kan de opbrengstgerechtigde wel een aangifte inkomstenbelasting indienen en daarin een beroep doen op artikel 4.12a Wet IB 2001 en daarbij de dividendbelasting als voorheffing verrekenen. Aangezien de opbrengstgerechtigde buitenlands belastingplichtige is, dient het dividend dan wel te behoren tot het verzamelinkomen.¹ In dat kader komt de vraag op of aan die voorwaarde wel is voldaan indien de aandeelhouder op grond van art. 4.12a Wet IB 2001 het dividend afboekt op de verkrijgingsprijs. Die vraag heeft de kennisgroep voorgelegd aan de Kennisgroep Aanmerkelijk Belang. Die kennisgroep komt tot de conclusie dat – gelet op doel en strekking van artikel 9.2, lid 8, Wet IB 2001 – de geheven dividendbelasting in dergelijke gevallen toepassing van artikel 4.12a Wet IB 2001 niet aan verrekening van dividendbelasting in de weg moeten staan.

¹ Zie artikel 9.2, lid 8, Wet IB 2001.

VERTROUWELIJK

Pagina 1 van 1

VERTROUWELIJK

Kennisgroep
Dividendbelasting

Voorzitter

5.1.2e

Secretaris

5.1.2e

Kennisgroep
Dividendbelasting_Postbus

Rechtsvraag, DIV.018.024.004

Dividendbelasting, artikel 1, lid 3 van de Wet DB 1965; toepassing
vestigingsplaatsfictie bij een omgezette NV in een SE

Datum inbreng

3 juli 2018

Versienummer

1.0

Referentienummer

DIV.018.024.004

Datum vaststelling

Casus

C 67 Awr is thans opgericht naar het recht van Nederland en alhier gevestigd. 67 Awr
67 Awr Er vinden geen operationele activiteiten plaats in Nederland.

Een groot deel van de activiteiten van het concern worden in 67 Awr verricht. Daarom heeft de directie besloten dat de NV (inclusief hoofdkantoor) en de BV naar 67 Awr worden verplaatst. Hiervoor worden de volgende stappen genomen:

67 Awr

Vastgesteld door

Auteur

5.1.2e

Bijlagen

Geen

5) 67 Awr wordt omgezet in een SE (Europese vennootschap);

6) C SE verplaatst haar hoofdbestuur en statutaire zetel naar 67 Awr

Na deze stappen is C SE volledig belastingplichtig in 67 Awr voor de 67 Awr vennootschapsbelasting alsmede inhoudingsplichtig voor de 67 Awr dividendbelasting. Er blijven geen activiteiten, bezittingen en/of werknemers in Nederland achter.

Vraag

Is de vestigingsplaatsfictie van artikel 1, derde lid van de Wet DB van toepassing op een geëmigreerde SE die ten tijde van de oprichting werd beheerst door het Nederlandse recht? Zo ja, dient de geëmigreerde SE vervolgens nog dividendbelasting in te houden op toekomstige uitkeringen? Daarbij komt de vraag op of er mogelijk sprake is met het EU recht?

Antwoord

De vestigingsplaatsfictie is onverkort van toepassing en de SE is na de emigratie gehouden om dividendbelasting in te houden. Slechts voor zover een verdrag de heffing aan een andere lidstaat heeft toegewezen, kan hiervan worden afgezien. In het geval van 67 Awr betekent dit dat voor zover de

VERTROUWELIJK

Pagina 1 van 4

aandeelhouders geen inwoner van Nederland zijn, afgezien kan worden van inhouding.

Ten aanzien van het primaire EU recht is de kennisgroep van oordeel dat er geen sprake van een belemmering is, omdat er sprake is van een dispariteit. Met betrekking tot de EU verordening¹, welke ziet op de SE, is door de staatssecretaris tijdens de parlementaire behandeling opgemerkt dat er geen risico's voorzienbaar zijn. De kennisgroep dividendbelasting ziet geen reden of ruimte om een ander standpunt in te nemen.

Beschouwing

De casus bestaat in principe uit drie vragen:

- 1) Is de vestigingsplaatsfictie van artikel 1, derde lid van de Wet op de dividendbelasting van toepassing op een geëmigreerde SE die ten tijde van de oprichting werd beheerst door het Nederlandse recht?
- 2) In hoeverre dient een geëmigreerde SE dividendbelasting in te houden op uitkeringen aan haar aandeelhouders?
- 3) Is de heffing van dividendbelasting in strijd met het primaire EU recht of de Verordening van 8 oktober 2001 betreffende het statuut van de Europese vennootschap (SE) (PbEG L 294/1)?

Ad. 1 – Vestigingsplaatsfictie

De staatssecretaris is van mening dat een SE en NV gelijk moeten worden gesteld.² Derhalve geldt de oprichtingsfictie ook voor een SE, zie daartoe ook de laatste volzin van art. 1, derde lid. Dit betekent dat een SE die ten tijde van de oprichting werd beheerst door het Nederlandse recht (zoals in casu het geval is) geacht wordt altijd in Nederland gevestigd te zijn op grond van de vestigingsplaatsfictie.

In dit verband kan verder worden gewezen op het recente besluit van de staatssecretaris inzake zetelverplaatsingen van een naar Nederlands recht opgericht lichaam³, waarin de Staatssecretaris aangeeft dat de oprichtingsfictie bij zetelverplaatsingen pas eindigt als het bestaan van het lichaam eindigt krachtens het van toepassing zijnde civiele recht. De vestigingsplaatsfictie is dan ook na een emigratie onverkort van toepassing op een SE, mits deze ten tijde van de oprichting werd beheerst door het Nederlandse recht.

Ad. 2 – Inhouding van dividendbelasting

Het voorgaande brengt met zich mee dat sprake is van een dual resident, C SE is zowel gevestigd in Nederland (op grond van de oprichting) alsmede in 67 Awr vanwege haar feitelijke leiding. In art. 4, lid 4 van het Verdrag Nederland 67 Awr (hierna: het Verdrag) is een tie breaker rule opgenomen. Op grond van deze regel wordt C SE geacht inwoner te zijn van het land waar haar feitelijke leiding is gelegen, in casu 67 Awr. Voor toepassing van het Verdrag wordt C SE derhalve geacht inwoner te zijn van 67 Awr. Dit verandert niets aan het inwonerschap van C SE op grond van Nederlandse wetgeving, zoals hiervoor bedoeld. Voor de dividendbelasting en vennootschapsbelasting blijft C SE inwoner van Nederland.

¹ Verordening van 8 oktober 2001 betreffende het statuut van de Europese vennootschap (SE) (PbEG L 294/1)

² Zie Nader rapport, Kamerstukken II 2002/03, 29 035, B, punt 1.

³ Besluit Staatssecretaris van Financiën van 5 februari 2018, nr. 2018-5551, Stcrt. 2018, 8600.

De kennisgroep heeft op een eerdere, soortgelijke vraag geantwoord⁴ dat Nederland heffingsbevoegd is voorzover uitkeringen plaatsvinden aan inwoners van Nederland.⁵ Het is daarbij niet van belang of de betreffende aandeelhouder een natuurlijk persoon is of een vennootschap. De kennisgroep zal dit standpunt nog afstemmen met de kennisgroep IBR (Vpb&winst).

In dit geval is waarschijnlijk niet (volledig) bekend wie de aandeelhouders zijn van C SE dan wel waar die wonen of gevestigd zijn. In het verleden is in die gevallen ingestemd met een praktische oplossing van de inspecteur bij het vaststellen welk percentage van de aandelen van de uitkerende vennootschap in handen zijn van Nederlandse aandeelhouders. Mogelijk dat wel van een bepaald gedeelte van de aandelen bekend is wie de aandeelhouders zijn en kan deze verdeling worden geëxtrapoleerd naar 100% aandelenbezit en heeft dat geëxtrapoleerde getal te gelden als het percentage Nederlandse aandeelhouders. De testgroep moet dan wel representatief zijn voor de gehele groep aandeelhouders.

Ad. 3 - EU rechtelijke consequenties

De vraag kent een tweetal EU rechtelijke vraagstukken. Enerzijds komt de vraag op of de heffing van dividendbelasting in strijd is met het primaire EU recht. Anderzijds komt de vraag op of Nederland nog belasting mag heffen op grond van artikel 10 van de Verordening van 8 oktober 2001 betreffende het statuut van de Europese vennootschap (SE) (PbEG L 294/1) (hierna: de Verordening).

Ten aanzien van de eerste vraag kan worden opgemerkt Nederland in deze grensoverschrijdende situatie niet meer heft dan in de strikt binnenlandse situatie.⁶ Derhalve is er naar de mening van de kennisgroep dividendbelasting geen sprake van strijd met het primaire recht. Dat wellicht ook Frankrijk heft over deze uitkeringen, zoals de inspecteur opmerkt, waardoor mogelijk twee keer geheven wordt, is volgens de kennisgroep een klassieke dispariteit. De kennisgroep zal ook dit standpunt aan de kennisgroep IBR (Vpb & winst) voorleggen.

Ten aanzien van de tweede vraag kan worden opgemerkt dat de staatssecretaris in de parlementaire behandeling heeft aangegeven dat belastingheffing op het gebied van de directe belastingen behoort tot het terrein van de individuele lidstaten. De staatssecretaris merkt op dat de vestigingsplaatsficties onderdeel uitmaken van de regelgeving op het terrein van de directe belastingen en hebben mede tot doel om het Nederlandse heffingsbelang te waarborgen. Verder merkt de staatssecretaris op dat de Verordening niet handelt over fiscale aangelegenheden. In onderdeel 20 van de preambule bij de Verordening staat het volgende:

“(20) Deze verordening handelt niet over rechtsgebieden zoals het fiscaal recht, het mededingingsrecht, het recht inzake intellectuele eigendom, het insolventierecht. De wettelijke voorschriften van de lidstaten en de bepalingen

⁴ Zie DIV.015.024.019

⁵ Zie daartoe art. 10, zevende lid van het verdrag Nederland – Frankrijk.

⁶ Zie ook de uitspraak van Hof 's-Hertogenbosch, 28 februari 2014, nr. 12/00343, ECLI:NL:GHSHE:2014:565.

van het Gemeenschapsrecht zijn bijgevolg van toepassing op deze en andere niet door deze verordening bestreken terreinen.”⁷

In art. 7 van de Verordening is bepaald dat de statutaire zetel gelegen dient te zijn in dezelfde lidstaat als het hoofdbestuur. Vervolgens schrijft art. 10 van de Verordening voor dat een SE in iedere lidstaat als een NV wordt behandeld die is opgericht overeenkomstig het recht van de lidstaat waar de SE haar statutaire zetel heeft, in casu 67 Awr

Het voorgaande roept enige spanning op met de nationale vestigingsplaatsfictie. De eventuele spanning die er kan bestaan met artikel 10 van de Verordening lijkt volgens de staatssecretaris gering te zijn. Op grond van het voorstaande is de kennisgroep dividendbelasting van mening dat een SE, welke werd beheerst door het Nederlands recht, na verplaatsing nog steeds verplicht is om Nederlandse dividendbelasting in te houden voor slechts de Nederlandse aandeelhouders.⁸

Ook het antwoord op de tweede EU vraag legt de kennisgroep daarom voor aan de kennisgroep internationaal belastingrecht (Vpb & winst).

Conclusie(s)

De kennisgroep dividendbelasting komt tot de volgende conclusies:

1. De oprichtingsfictie van artikel 1, derde lid van de Wet op de dividendbelasting heeft ook te gelden voor een geëmigreerde SE waarvan de oprichting werd beheerst door het Nederlandse recht. Een dergelijke SE is na de emigratie dus nog steeds inhoudingsplichtig voor de dividendbelasting.
2. Inhouding mag achterwege blijven voor zover de aandeelhouders geen inwoner van Nederland zijn.
3. Voor wat betreft de toepassing van het EU-recht neemt de kennisgroep het standpunt in dat er geen sprake is van strijdigheid, maar stemt dit standpunt nog af met de kennisgroep internationaal belastingrecht (Vpb & winst).

⁷ Zie Verordening van 8 oktober 2001 betreffende het statuut van de Europese vennootschap (SE) (PbEG L 294/1).

⁸ Zie NV, Kamerstukken II 2003/04, 29 035, nr. 6, p. 2 en 3.